

Приказка за котарака, който скиталъ самъ, където си искалъ.

Отъ Р. Киплингъ.

(Продължение отъ II кн.)

Вечеръта човѣкътъ, кучето и коньтъ се върнали отъ ловъ. Жената не казала, какво условие сключила съ котарака, защото се страхувала, че това условие нѣма да имъ се хареса.

Котаракътъ поскиталъ по своята ливадка, послѣ се скрилъ въ гората и прѣкаралъ тамъ дълго врѣме. Жената съвсѣмъ го забравила.

Само малкиятъ прилѣпъ, който висѣлъ съ глава надолу на тавана на пещерата, знаеялъ, къдѣ се е скрилъ котаракътъ; всѣка нощъ той летѣлъ тамъ и му съобщавалъ новини.

Еднажъ прилѣпътъ казалъ:

— Въ пещерата има малко дѣте. То е дебеличко, червенко и майка му го обича много.

— А! — казалъ котаракътъ, който слушалъ внимателно, — ами какво обича малкото дѣте?

— То обича всичко меко, космато — отговорилъ прилѣпътъ.

А! — казалъ котаракътъ, — сега е вече мой редъ.

Вечеръта котаракътъ напусналъ гората и се скрилъ недалече отъ пещерата; когато се съмнало, човѣкътъ, кучето и коньтъ отишли на ловъ. Жената готвѣла, а дѣтето плачело и ъ прѣчело на работата. Жената го изнесла изъ пещерата и, за да го залиса, дала му нѣколко камъчета. Но дѣтето продължавало да плаче. Тогава котаракътъ погладилъ съ мекото си краче нѣколко пжти дѣтето по бузката, и то се умълчало. Той почналъ да се търка по дебелитъ му крачка и го гъделичкалъ съ опашката си по шийката. Дѣтето се размѣло. Жената чула смѣха му и се усмихнала.

Прилѣпътъ, който висѣлъ съ глава надолу, казалъ:

— Стопанко, дивъ звѣръ изъ дивата гора играе съ твоето дѣте.

— Хвала на този дивъ звѣръ, който и да бжде той,